

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v věci žalobce **I. V.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, odbor sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2004, č. j. 57 Ca 53/2004 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Telč, odbor dopravy, ze dne 31. 5. 2004, č. j. 2026/2003/ODop/Pok, byl žalobce uznán vinen z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm.c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 26. 7. 2003 ve 13.10 hodin jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavie combi xx při odbočování vlevo na křižovatce ulic H.-B.-Z. v J. ve směru od B. na Z., nedal přednost protijedoucímu osobnímu vozidlu, tovární značky Škoda Felicia x, které řídil majitel M. V., nar. x, bytem J., E. 33, jedoucí po ulici H.-B. přes křižovatku v přímém směru a došlo ke střetu. Při dopravní nehodě vznikla pouze hmotná škoda, ke zranění nedošlo. Škoda na osobním vozidle žalobce činila asi 10 000 Kč a na vozidle M. V. činila škoda asi 25 000 Kč. Proto byla žalobci podle ust. § 22 odst. 2) zákona o přestupcích uložena pokuta v částce 2 000 Kč a podle ust. 79 odst. 1) téhož zákona stanovena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 500 Kč.

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, odbor sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu ze dne 21. 6. 2004, č. j. KUJI 9828/2004 PS/139, pak bylo k odvolání výše uvedené rozhodnutí podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), v tehdy platném znění, změněno tak, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí byla stanovena výše nákladů řízení uložených v souladu s ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích na částku 1000 Kč, která je splatná do 15-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu podal žalobce včas žalobu, ve které uvedl, že správními orgány nebyl spolehlivě zjištěn skutečný stav věci, že obě správní rozhodnutí

nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu. Byl toho názoru, že mu rozhodně nebylo jednání, které bylo předmětem obvinění, prokázáno, resp. nebylo mu prokázáno, že by se dopustil přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Namítl, že správní orgán vycházel pouze z tvrzení poškozeného M. V., aniž by se zabýval rozpory v důkazech, které předložil na svoji obhajobu, tudíž rozpory mezi výpovědi svědků jím navržených a poškozeného M. V.. Podle žalobce se oba správní orgány nevyrovnaly s jeho důkazním návrhem na doplnění důkazů formou vyhotovení znaleckého posudku.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 10. 2004, č. j. 57 Ca 53/2004-22, žalobu zamítl. Z obsahu spisu měl soud za prokázané, že žalobce povinnost vyplývající z citovaného právního ustanovení nesplnil, nedal přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu. Přitom krajský soud ze spisového materiálu zjistil, že podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného, taktéž i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byly důkazy spočívající nejenom ve výpovědi poškozeného V, nýbrž i skutečnosti zjištěné ze svědecké výpovědi M. P. a čestných prohlášení J. P. a L. P., spolujezdkyně žalobce, které pouze potvrdily, že dne 26. 7. 2003 ve 13.00 hodin jely se žalobcem v jeho osobním motorovém vozidle tovární značky Škoda Octavia combi, xx a při odbočování vlevo na křižovatce ulic H.-B.-Z. v J. ve směru od B. na Z. byla porucha v signalizaci. M. P. jako spolujezdkyně seděla na předním sedadle ve vozidle obviněného. Všechny spolujezdkyně uvedly, že před nimi jelo ještě jedno vozidlo, které zůstalo stát před přechodem pro chodce, proto před přechodem zastavilo, taktéž tudíž zastavilo i vozidlo žalobce. Z protisměru jelo další vozidlo, které ale bylo dostatečně vzdáleno na to, aby mohlo projet. Nicméně přesto došlo k nárazu do jejich vozidla tímto vozidlem a to do pravé zadní části za zadním kolem. Svědek M. V. potvrdil, že ke křižovatce přijížděl rychlostí do 50 km/hod., druhé vozidlo počalo najíždět do křižovatky, a teprve když poškozený M. V. zatroubil, zastavilo. M. V. předpokládal, že mu žalobce dává přednost, a pokračoval dál v jízdě. Když byl najetý již v křižovatce, žalobce se náhle rozjel, zkrřížil mu cestu a došlo ke střetu obou vozidel. Přestože M. V. začal intenzivně brzdit, nepodařilo se mu vozidlo zastavit, došlo ke střetu obou vozidel, a to tak, že jeho vozidlo narazilo do pravých zadních dveří Octavie svojí pravou přední částí. Z výše uvedeného je tudíž zřejmé, že svědecké výpovědi M. P. a čestná prohlášení J. a L. P. neměly důkazně takovou právní sílu, aby přinesly do zjištěného stavu věci zásadní změny, které by mohly zvrátit prokázané skutečnosti. Z plánu k dopravní nehodě dne 26. 7. 2003 bylo zjištěno, že vozidlo žalobce podle zanechaných střeptů na vozovce stálo více než 20 m před zmiňovaným přechodem pro chodce tzn. skoro uprostřed křižovatky. Stálo-li by přesně za předcházejícím vozidlem, které také odbočovalo vlevo, nemohl by se svým vozidlem zasahovat do středu křižovatky. Žalobce tak porušil povinnost vyplývající z § 4 písm. a), b) a z § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném v době spáchání přestupku.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel poukazuje na odůvodnění své žaloby, ve které uvedl, že jednání, které bylo předmětem obvinění, mu nebylo prokázáno. Správní orgán I. stupně, a stejně tak Krajský úřad kraje Vysočina, pochybily při zjištění skutkového stavu věci, když bylo vycházeno pouze z tvrzení poškozeného M. V., aniž by se správní orgán I. stupně či Krajský úřad kraje Vysočina zabývaly rozpory v důkazech, které stěžovatel předložil na svoji obhajobu. Rovněž namítá, že oba orgány se nevyrovnaly s důkazním návrhem na doplnění dokazování formou vyhotovení znaleckého posudku, který mohl podle jeho názoru spolehlivě přispět ke zjištění skutečných okolností, za kterých došlo k předmětné dopravní nehodě. Podle stěžovatele argumenty

uvedené v odůvodnění rozhodnutí Krajského soudu v Brně rozhodně nelze považovat za dostačující k naplnění zákonných ustanovení. Pokud by totiž byl ve věci vyhotoven navrhovaný znalecký posudek, mohlo být spolehlivě zjištěno, jakou rychlostí při nájezdu do křižovatky se pohyboval poškozený, když to byl právě poškozený, kdo nepřizpůsobil své chování vzniklé dopravní situaci a způsobil dopravní nehodu. Soud rovněž považuje za shodné výpovědi M. P. a svědecká prohlášení J. a L. P. s výpovědí poškozeného M. V. Stěžovatel je toho názoru, že tyto výpovědi jsou naprosto rozporné a předcházející rozhodnutí a stejně tak stížností napadený rozsudek byly vydány skutečně toliko na základě výpovědi poškozeného M. V., který v zájmu své ochrany samozřejmě ani nemohl vypovídat za dané situace jinak. Skutečnost, že stěžovatelovo vozidlo stálo více než 20 m před uváděným přechodem pro chodce s ohledem na to, že se jedná o poměrně malou křižovatku, nelze rovněž považovat za přítěžující jeho jednání, když je třeba vzít v úvahu, že řidič jedoucí před stěžovatelovým vozidlem musel zastavit před přechodem tak, aby umožnil přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím k přechodu z pravé strany. Tedy stěžovatel zůstal stát skutečně přímo za předchozím vozidlem, které náhle zastavilo v křižovatce a nemohl již nijak s vozidlem manipulovat. Podle stěžovatele tedy nelze rozhodně dovodit, že by krajský soud a správní orgány rozhodující v předmětné záležitosti zjistili spolehlivě vzniklý stav věci, ale naopak nedůvodně odmítli návrh stěžovatele vyhotovením důkazů provedením znaleckého posudku, kterým by bylo objektivně doloženo jednání poškozeného. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje vydání rozsudku, kterým Nejvyšší správní soud zruší touto kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně a vrátí mu věc k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný sdělil, že se zcela ztotožňuje s důvody, které krajský soud vedly k vydání napadeného rozsudku. K věci samotné se již žalovaný vyjadřoval ve svém vyjádření k žalobě, která předcházela vydání napadeného rozsudku, a nemá, co by dodal. Okolnosti příčiny vzniku předmětné dopravní nehody se podařilo v průběhu správního řízení dostatečně spolehlivě zjistit a na základě takto zjištěného stavu věci byl stěžovatel uznán vinným z jejího zavinění. Žalovaný se domnívá, že důvody pro podání kasační stížnosti podle § 103 s. ř. s. nejsou v této věci dány, a navrhuje proto, aby ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Spis byl poté předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o podané kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud poučil účastníky o složení senátu, který bude o kasační stížnosti rozhodovat (přípisem ze dne 15. 9. 2005), jakož i o možnosti vznést ve smyslu ustanovení § 8 s. ř. s. námitku podjatosti členů tohoto senátu, popř. soudců, kteří by v případě nepřítomnosti členů senátu, tento doplnili. Námitka podjatosti nebyla žádným z účastníků vznesena.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatele rozhodnout, sdělil jeho dřívější právní zástupce – advokát Mgr. Libor Komůrka, se sídlem v Jihlavě, Benešova 8, že mu byla ze strany stěžovatele odvolána plná moc k zastupování v řízení o této věci. Požádal, aby se soud nadále obracel přímo na stěžovatele.

Jelikož zastoupení stěžovatelem uvedeným advokátem skončilo, přičemž v řízení o kasační stížnosti (která je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví), musí být stěžovatel zastoupen advokátem, nemá-li sám zákonem předepsané právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), vyzval zdejší soud stěžovatele přípisem ze dne 23. 3. 2006, aby si s ohledem na ukončení zastoupení Mgr. Liborem Komůrkou, zvolil jiného advokáta a ve lhůtě 20-ti dnů od doručení výzvy předložil plnou moc tomuto advokátu udělenou. Současně stěžovatele poučil, že nebude-li této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno a Nejvyšší správní soud nebude mít možnost v řízení pokračovat, bude kasační stížnost

pro nesplnění podmínek řízení ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnuta. Výzva byla doručena do vlastních rukou stěžovatele, jak vyplývá ze záznamu na doručence obálky, v níž byla doručována, dne 13. 4. 2006, což stvrdil jednak stěžovatel svým podpisem a což bylo ověřeno též příslušnou úřednicí Poštovního úřadu v T.

Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec, nebo člen, který za něj jedná, nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh (žalobu či kasační stížnost), jestliže nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

Stěžovatel v řízení před správním orgánem, jakož i v řízení před soudem, vystupuje jako fyzická osoba, která nemá vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel není právnickou osobou, za níž by mohl jednat jeho zaměstnanec nebo člen, který takové vysokoškolské právnické vzdělání má. Z toho je nutno dovodit, že musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Výzva k předložení plné moci udělené advokátovi (poté co předchází vztah zastoupení mezi stěžovatelem a advokátem Mgr. Liborem Komůrkou zanikl) byla doručena do vlastních rukou stěžovatele dne 13. 4. 2006. Lhůta 20-ti dnů od doručení výzvy, která byla poskytnuta stěžovateli k tomu, aby si zvolil advokáta jiného a plnou moc k zastupování mu udělenou předložil ve stanovené lhůtě Nejvyššímu správnímu soudu, počala běžet dnem následujícím od doručení výzvy, tj. 14. 4. 2006 a skončila ve středu dne 3. 5. 2006. Ve stanovené lhůtě a ostatně ani později až do data vydání tohoto usnesení nebyla však Nejvyššímu správnímu soudu požadovaná plná moc předložena.

Je tudíž nutno uzavřít, že stěžovatel neodstranil nedostatek povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, neboť nedoložil plnou moc osvědčující takové zastoupení. Přitom byl ve výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2006 výslovně upozorněn na to, že nebude-li nedostatek povinného zastoupení advokátem odstraněn, nebude mít Nejvyšší správní soud možnost v řízení o kasační stížnosti pokračovat a kasační stížnost bude proto odmítnuta.

K naznačené procesní situaci v projednávané věci došlo, neboť pro uvedený nedostatek podmínky řízení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl, aniž by se mohl zabývat její věcnou důvodností (§ 105 odst. 2, § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem za použití § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu